

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 21, 2017

Nummer 21, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1075](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1093](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1080](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1074](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1086](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1071](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1070](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1073](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1083](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1082](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1089](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1088](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1077](#) 13-06-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1072](#) 13-06-2017

RECHTSPRAAK

Betekenis van mishandeling in de zin van artikel 300 Sr.

Het middel klaagt dat het hof een onjuiste betekenis heeft toegekend aan de in de tenlastelegging gebezigde uitdrukking ‘mishandeling’.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 300 lid 1 Sr, luidend: ‘mishandeling wordt gestraft met (...)’, in verbinding met artikel 304 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging voorkomende term ‘mishandeld’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als toekomt aan de uitdrukking ‘mishandeling’ in artikel 300 Sr.

Omtrent de uitleg van dit begrip ‘mishandeling’ houdt HR 9 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2677, *NJ* 2014/402 het volgende in:

‘De strafbaarstelling van mishandeling in onder meer art. 300 Sr strekt ter bescherming van de lichamelijke integriteit. Blijkens de wetsgeschiedenis (...) is de aanvankelijke strafbedreiging van art. 300 Sr tegen hem “die door eenige daad aan een ander opzettelijk lichamenlijk leed toebrengt of opzettelijk diens gezondheid benadeelt” in de loop van het wetgevingsproces vervangen door de strafbaarstelling van “mishandeling” teneinde – kort gezegd – twijfels weg te nemen in verband met de taalkundige juistheid van de uitdrukking “lichamelijk leed” en de niet-strafbaarheid van bepaalde vormen van toebrengen van lichamenlijk leed. Niet blijkt echter van een wijziging van opvatting ten aanzien van de reikwijdte van wat oorspronkelijk was omschreven als het opzettelijk toebrengen van lichamenlijk leed of het opzettelijk benadelen van de gezondheid. Gelet op dit een en ander moet onder “mishandeling” in de zin van genoemde bepaling niet alleen worden verstaan het aan een ander toebrengen van lichamenlijk letsel of pijn – zonder dat daarvoor een rechtvaardigingsgrond bestaat (vgl. HR 5 juli 2011, ECLI:NL:HR:2011:BQ6690, *NJ* 2011/466) – maar onder omstandigheden ook het bij een ander teweegbrengen van een min of meer hevige onlust veroorzakende gewaarwording in of aan het lichaam (vgl. HR 11 februari 1929, *NJ* 1929, p. 503 en HR 12 december 1967, *NJ* 1970, 314).’

Onder ‘mishandeling’ in de zin van artikel 300 Sr moet derhalve worden verstaan het opzettelijk aan een ander toebrengen van lichamenlijk letsel of pijn, het opzettelijk benadelen

van de gezondheid alsmede – onder omstandigheden – het opzettelijk bij een ander teweegbrengen van een min of meer hevige onlust veroorzakende gewaarwording in of aan het lichaam, een en ander zonder dat daarvoor een rechtvaardigingsgrond bestaat.

Anders dan het middel betoogt, heeft het hof door het ten laste gelegde bewezen te verklaren niet een met de wet strijdige betekenis toegekend aan de daarin voorkomende term ‘mishandeld’ en heeft het vervolgens het bewezenverklaarde terecht gekwalificeerd als ‘mishandeling’ (begaan tegen zijn echtgenote).

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Gelet op de aan de verdachte opgelegde taakstraf van dertig uren, subsidiair vijftien dagen hechtenis, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1077

Zaaknummer: 16/04788

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: J.W.E. Luiten

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Aanvraag tot herziening afgewezen.

De aanvraag berust op de stelling dat ten aanzien van het onder 4 bewezenverklarde sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat de bewezenverklaring van voormeld feit ten aanzien van de minderjarigheid van het slachtoffer enkel steunt op een leeftijdsonderzoek dat is uitgevoerd op basis van de door J.M. Tanner ontworpen criteria, terwijl daarbij gebruik is gemaakt van conclusies uit oude literatuur die later door Tanner zelf zijn verworpen in een in 1999 ingezonden brief in het blad *Pediatrics* van de American Academy of Pediatrics. Volgens de aanvrager vormt de inhoud van deze brief een gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan het hof niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak bij gebrek aan ander bewijs dat het slachtoffer minderjarig was, zou hebben geleid tot een vrijspraak van het onder 4 ten laste gelegde. De aanvraag wordt ondersteund door een kopie van voormelde brief.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraag steunt op de stelling dat de bewezenverklaring onder 4 ten aanzien van de minderjarigheid van het slachtoffer enkel steunt op de in bewijsmiddel 8 weergegeven resultaten van het door G.J.R. Maat en R.R.R. Gerretsen uitgevoerde leeftijdsonderzoek. Die stelling is echter onjuist. Uit hetgeen onder 2.2 is weergegeven volgt immers dat het hof de bewezenverklaring van dit feit mede heeft doen steunen op de in bewijsmiddel 7 weergegeven waarneming van een opsporingsambtenaar dat het slachtoffer er jong uitziet en niet ouder kan zijn dan twaalf à dertien jaar en opmerkingen van de aanvrager en van het slachtoffer. Reeds

daarom is de aanvraag kennelijk ongegrond.

Opmerking verdient nog dat de inhoud van de bij de aanvraag overgelegde brief met daarin de in algemene termen verwoorde kritiek op de *'wholly illegitimate use of Tanner staging (...)* It is *not designed for estimating'*, niet meebrengt dat moet worden getwijfeld aan de betrouwbaarheid van de resultaten van het in de onderhavige zaak uitgevoerde leeftijdsonderzoek.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1088

Zaaknummer: 17/01527

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: D.E. Wiersum

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Schending van het vervolgingsbeleid van het Openbaar Ministerie door niet eerst een transactie aan te bieden?

Advocaat-generaal A.E. Harteveld heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat het hof het verweer dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging van de verdachte wegens schending van het vervolgingsbeleid, niet op begrijpelijke gronden, althans ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen.

In de overweging van het hof dat het Openbaar Ministerie gebruik heeft gemaakt van een discretionaire bevoegdheid ligt als zijn oordeel besloten dat het hof bij de beoordeling van het in het middel bedoelde verweer tot uitgangspunt heeft genomen dat onder specifieke omstandigheden het Openbaar Ministerie kan afzien van het aanbieden van een transactie die volgens de hier toepasselijke richtlijnen (in beginsel) in aanmerking zou komen en tot dagvaarding mag overgaan. Dat uitgangspunt is juist.

Het hof heeft de door het Openbaar Ministerie gegeven motivering voor de beslissing om in de omstandigheden van dit geval geen transactievoorstel te doen en tot dagvaarding over te gaan, toereikend geacht. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat het hof, door naast het ontbreken van een (bekende) vaste woon- of verblijfplaats van de verdachte, ook de, kennelijk op een rechterlijke beoordeling van principiële geschilpunten gerichte, proceshouding van de verdachte en de daarmee samenhangende doelmatigheid in zijn beoordeling te betrekken, daarmee tot uitdrukking heeft gebracht dat het Openbaar Ministerie op die gronden redelijkerwijs heeft kunnen beslissen dat het een zaak betrof die zich niet leende voor een transactievoorstel.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1082

Zaaknummer: 15/05070

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 74 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft, anders dan de verdediging aanvoert, voldaan aan het opgeven van de inhoud van bewijsmiddelen ex artikel 359 lid 3 Sv.

Het middel klaagt dat het hof de bewezenverklaring ten onrechte heeft doen steunen op bewijsmiddelen waarvan de inhoud niet in het arrest is opgenomen.

De bewezenverklaring steunt in de eerste plaats op het – door het hof op de voet van artikel 423 lid 3 Sv gedeeltelijk overgenomen – proces-verbaal dat één geheel uitmaakt met de aantekening van het mondeling vonnis van 24 februari 2015 van de politierechter, waarin de redengevende inhoud is weergegeven van een proces-verbaal van bevindingen. Voorts steunt de bewezenverklaring op het proces-verbaal van bevindingen waarvan het hof in de aanvulling op het verkort arrest de redengevende inhoud heeft weergegeven. Het hof heeft aldus niet volstaan met een verwijzing naar de opgave van de bewijsmiddelen in de aantekening van het mondeling vonnis van de politierechter, maar heeft dat bewijsmiddel van dat vonnis overgenomen en daarmee is voldaan aan het bepaalde in de eerste volzin van artikel 359 lid 3 Sv (vgl. HR 6 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2026, NJ 2017/128).

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1073

Zaaknummer: 16/03645

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: 359 Sv en 423 Sv

RECHTSPRAAK

Schending van het vervolgingsbeleid van het Openbaar Ministerie door niet eerst een transactie aan te bieden?

Het middel klaagt dat het hof het verweer dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging van de verdachte wegens schending van het vervolgingsbeleid, niet op begrijpelijke gronden, althans ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen.

In de overweging van het hof dat het Openbaar Ministerie gebruik heeft gemaakt van een discretionaire bevoegdheid ligt als zijn oordeel besloten dat het hof bij de beoordeling van het in het middel bedoelde verweer tot uitgangspunt heeft genomen dat onder specifieke omstandigheden het Openbaar Ministerie kan afzien van het aanbieden van een transactie die volgens de hier toepasselijke richtlijnen (in beginsel) in aanmerking zou komen en tot dagvaarding mag overgaan. Dat uitgangspunt is juist.

Het hof heeft de door het Openbaar Ministerie gegeven motivering voor de beslissing om in de omstandigheden van dit geval geen transactievoorstel te doen en tot dagvaarding over te gaan, toereikend geacht. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat het hof, door naast het ontbreken van een (bekende) vaste woon- of verblijfplaats van de verdachte, ook de, kennelijk op een rechterlijke beoordeling van principiële geschilpunten gerichte, proceshouding van de verdachte en de daarmee samenhangende doelmatigheid in zijn beoordeling te betrekken, daarmee tot uitdrukking heeft gebracht dat het Openbaar Ministerie op die gronden redelijkerwijs heeft kunnen beslissen dat het een zaak betrof die zich niet leende voor een transactievoorstel.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1083

Zaaknummer: 16/03645

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 74 Sr

RECHTSPRAAK

Is een stelbrief noodzakelijk of kan rechtsbijstand ook worden afgeleid uit het indienen van een appèlmemorie?

Het middel klaagt dat in hoger beroep het voorschrift van artikel 51 (oud) Sv niet is nageleefd.

Bij de stukken bevindt zich voorts het dubbel van de dagvaarding in hoger beroep alsmede de oproeping van de verdachte voor de nadere terechtzitting in hoger beroep. Noch uit daarop gestelde mededelingen noch uit enig ander aan de Hoge Raad gezonden stuk kan blijken dat een afschrift van die dagvaarding onderscheidenlijk oproeping aan een raadsman van de verdachte is gezonden.

De bestreden uitspraak is bij verstek gewezen. Artikel 38 lid 1 Sv bepaalt dat de verdachte te allen tijde bevoegd is één of meer raadslieden te kiezen. Behoudens in het geval van voortijdige beëindiging van diens werkzaamheid, geldt de keuze van een raadsman – evenals ingevolge artikel 43 lid 1 (oud) Sv de toevoeging van een raadsman – voor de gehele aanleg waarin zij heeft plaatsgehad. Die aanleg is beëindigd als de desbetreffende uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan of als daartegen een gewoon rechtsmiddel is ingesteld. Ingevolge artikel 39 lid 1 (oud) Sv geeft de gekozen raadsman van zijn optreden als zodanig, wanneer de officier van justitie reeds in de zaak betrokken is, schriftelijk kennis aan de griffier of, als dat nog niet het geval is, aan de betrokken hulpofficier.

De regeling van artikel 39 (oud) Sv moet worden beschouwd als een ordemaatregel en een schriftelijke kennisgeving vormt geen noodzakelijke voorwaarde om als raadsman te kunnen optreden. Indien uit enig in het dossier aanwezig stuk aan de rechter of de andere justitiële autoriteiten kan blijken dat de verdachte voor de desbetreffende aanleg voorzien is van rechtsbijstand door een raadsman, dan behoort deze raadsman als zodanig te worden erkend (vgl. HR 11 december 2012, ECLI:NL:HR:2012:BY4303, NJ 2013/30).

Het kennelijke oordeel van het hof dat uit het onder 2.2 sub (i) genoemde stuk niet kan blijken dat de verdachte zich in hoger beroep van rechtsbijstand door G. Szegedi had voorzien en het voorschrift van artikel 51 (oud) Sv in het onderhavige geval niet van toepassing is, geeft, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ofwel blijk van een onjuiste rechtsopvatting ofwel is niet

begrijpelijk.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1072

Zaaknummer: 15/03897

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 39 Sv en 51 Sv

RECHTSPRAAK

De klacht omtrent nietigheid van de dagvaarding kan niet tot cassatie leiden omdat een dergelijk verweer niet voor het eerst in cassatie kan worden gevoerd.

Het middel klaagt onder meer dat het hof heeft verzuimd de dagvaarding in de zaak met parketnummer 01/190815-12 nietig te verklaren, nu de feitelijke omschrijving van de ten laste gelegde gedraging onvoldoende is.

De klacht kan niet tot cassatie leiden omdat een dergelijk verweer niet voor het eerst in cassatie kan worden gevoerd. De beoordeling van het verweer dat de dagvaarding nietig is op grond van een onvoldoende feitelijke omschrijving van de ten laste gelegde gedraging, hangt immers samen met waarderings van feitelijke aard – onder meer wat betreft de vraag of en in hoeverre bij de verdachte onduidelijkheid heeft bestaan over hetgeen hem wordt verweten – waarvoor in cassatie geen plaats is (vgl. HR 29 september 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI1171, *NJ* 2009/541).

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van twaalf weken, waarvan tien weken voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaren en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1089

Zaaknummer: 16/05643

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 261 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht omtrent het ontbreken van de materiële wederrechtelijkheid.

Het middel klaagt over de verwerping van het beroep op het ontbreken van de materiële wederrechtelijkheid.

Het middel berust op de opvatting dat aan de bewezenverklearde gedragingen – kort gezegd: het bedrijfsmatig telen van hennep, meermalen gepleegd – de wederrechtelijkheid ontvalt doordat die hennep teelt uitsluitend plaatsvindt volgens een verantwoord, niet op winstbejag gericht productieproces ten behoeve van de levering aan gedoogde coffeeshops, waarbij onder meer verschuldigde belasting wordt betaald, goede kwaliteit wordt geleverd en geen overlast wordt veroorzaakt. Die opvatting is onjuist. De omstandigheid dat de vraag of de levering van hennep aan gedoogde coffeeshops onder bepaalde (vergunnings)voorwaarden gedoogd zou kunnen worden, onderwerp is van maatschappelijk en politiek debat, leidt niet tot een ander oordeel.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Gelet op de aan de verdachte opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf van drie maanden met een proeftijd van twee jaren en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1074

Zaaknummer: 15/04336

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: G. Spong

RECHTSPRAAK

Falende klacht dat aangeefster aan verdachtes zorg/waakzaamheid was toevertrouwd als bedoeld in artikel 249 Sr.

Het middel bevat de klacht dat het hof wat betreft feit 5 ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat de aangeefster 'aan verdachtes zorg en/of waakzaamheid was toevertrouwd' in de zin van artikel 249 lid 1 Sr.

Bij de beoordeling van het middel dient het volgende voorop te worden gesteld. De in artikel 249 lid 1 Sr opgenomen opsomming van door hun hoedanigheid ten opzichte van de dader aangeduide minderjarigen met wie het plegen van ontucht in deze bepaling strafbaar is gesteld, wordt hierdoor gekenmerkt dat die hoedanigheid telkens een min of meer grote mate van afhankelijkheid van de dader meebrengt, en dat de dader daaraan een zeker overwicht tegenover die minderjarigen kan ontnemen. De strekking van evengenoemde bepaling is dan ook bescherming te verlenen aan minderjarigen die als gevolg van die afhankelijkheid en dat overwicht minder weerstand aan de dader kunnen bieden dan anderen (vgl. HR 26 juni 1990, ECLI:NL:HR:1990:AD1168, NJ 1991/95).

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat verdachte – de judoleraar van de 16-jarige aangeefster – de aangeefster had uitgenodigd om met hem en zijn gezin met de bus van de verdachte naar Frankrijk te reizen om daar samen de vakantie door te brengen op een camping, tijdens welke vier weken durende vakantie de verdachte en de aangeefster veel tijd met elkaar hebben doorgebracht en de verdachte de bewezenverklaarde ontucht met haar heeft gepleegd.

Het hof heeft daaruit kennelijk en niet onbegrijpelijk afgeleid dat de minderjarige aangeefster gedurende die vakantie onder de hoede van de verdachte stond waardoor zij – mede omdat de verdachte tevens haar judoleraar was – zich tegenover de veel oudere verdachte in een afhankelijke positie heeft bevonden en zij onvoldoende weerstand heeft kunnen bieden aan diens, aan die afhankelijkheid ontleende overwicht op haar. Zulks in aanmerking genomen geeft het oordeel dat de aangeefster 'aan verdachtes zorg en/of waakzaamheid was toevertrouwd' in de betekenis die daaraan in artikel 249 lid 1 Sr toekomt, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is dat oordeel voorts niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt derhalve.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1071

Zaaknummer: 15/05169

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 249 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft verzuimd redenen op te geven waarom het is afgeweken van het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt van de verdediging omtrent het wederrechtelijk verkregen voordeel.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van het door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwde standpunt dat de betrokkene de winst uit de hennepkwekerij pondspondsgewijs heeft gedeeld met [A].

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 11 en 12 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1086

Zaaknummer: 15/04767

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 359 Sv en 36e Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht omtrent ‘in vereniging’ plegen van geweld als bedoeld in artikel 141 Sr.

Het middel komt met rechts- en motiveringsklachten op tegen de bewezenverklaring van het onder 3 ten laste gelegde. Het voert daartoe aan dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de bijdrage van de verdachte van voldoende gewicht is om ten aanzien van hem te kunnen spreken van het ‘in vereniging’ plegen van het bewezenverklaarde geweld.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 141 Sr. Daarom moeten de in de tenlastelegging voorkomende woorden ‘in vereniging’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in het eerste lid van dat artikel.

Blijkens de wetsgeschiedenis, zoals weergegeven in HR 11 november 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL6209, is van het ‘in vereniging’ plegen van geweld sprake indien de betrokkene een voldoende significante of wezenlijke bijdrage levert aan het geweld, zij het dat deze bijdrage zelf niet van gewelddadige aard behoeft te zijn. De enkele omstandigheid dat iemand aanwezig is in een groep die openlijk geweld pleegt, is dus niet zonder meer voldoende om hem te kunnen aanmerken als iemand die ‘in vereniging’ geweld pleegt. De rechter zal moeten beoordelen of de door de verdachte geleverde – intellectuele en/of materiële – bijdrage aan het delict van voldoende gewicht is (vgl. HR 24 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:713, r.o. 3.2.1 en 3.2.2).

De bewijsvoering van het hof biedt onvoldoende grond voor diens oordeel dat de bijdrage van de verdachte van voldoende gewicht is om ten aanzien van hem te kunnen spreken van het ‘in vereniging’ plegen van het bewezenverklaarde geweld. Ten aanzien van de rol van de verdachte bij dat geweld kan niet meer worden afgeleid dan dat hij – nadat [betrokkene 6] door [medeverdachte] met een ploertendoder op een hand was geslagen en nadat [betrokkene 6] was weggerend, waarbij hij werd achtervolgd door [medeverdachte] – ook achter [betrokkene 6] is aangerend, op enkele meters afstand van [medeverdachte]. Het behoeft nadere motivering waarom de verdachte daarmee ‘een wezenlijke bijdrage’ aan het jegens [betrokkene 6] gepleegde geweld heeft geleverd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 3 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1093

Zaaknummer: 15/03268

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: M.M.A.J. Goris

Wetsartikelen: 141 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht dat huurpenningen die veroordeelde niet hoefde te betalen, niet kunnen worden aangemerkt als wederrechtelijk verkregen voordeel.

Het middel komt op tegen de verwerping van een gevoerd verweer inhoudende ‘dat de huurpenningen die de veroordeelde niet hoefde te betalen, niet kunnen worden aangemerkt als wederrechtelijk verkregen voordeel’.

Het hof heeft het wederrechtelijk verkregen voordeel geschat op de kosten die de betrokkene zich heeft bespaard doordat met zijn medeweten in zijn huurwoning een hennepkwekerij werd gebouwd en hij – overeenkomstig de afspraak met de personen die zich met de kwekerij bezighielden – voor die woning geen huur hoefde te betalen. Mede gelet op artikel 36e lid 5 Sr geeft dit oordeel niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het oordeel van het hof is voorts niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1080

Zaaknummer: 15/05710

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht omtrent het ontbreken van de materiële wederrechtelijkheid.

Het middel klaagt over de verwerping van het beroep op het ontbreken van de materiële wederrechtelijkheid.

Het middel berust op de opvatting dat aan de bewezenverklearde gedragingen – kort gezegd: het bedrijfsmatig telen van hennep, meermalen gepleegd – de wederrechtelijkheid ontvalt doordat die hennepcultuur uitsluitend plaatsvindt volgens een verantwoord, niet op winstbejag gericht productieproces ten behoeve van de levering aan gedoogde coffeeshops, waarbij onder meer verschuldigde belasting wordt betaald, goede kwaliteit wordt geleverd en geen overlast wordt veroorzaakt. Die opvatting is onjuist. De omstandigheid dat de vraag of de levering van hennep aan gedoogde coffeeshops onder bepaalde (vergunning)voorwaarden gedoogd zou kunnen worden, onderwerp is van maatschappelijk en politiek debat, leidt niet tot een ander oordeel.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Gelet op de aan de verdachte opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf van drie maanden met een proeftijd van twee jaren en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1075

Zaaknummer: 15/04337

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: G. Spong

RECHTSPRAAK

Beklag na doorzoeking van de woning van klager in het kader van een Duits rechtshulpverzoek.

Het middel klaagt dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat 'niet is gebleken van geheimhouderstukken'.

In het onderhavige geval, waarin een doorzoeking heeft plaatsgevonden in de woning van de klager, heeft de klager aangevoerd dat stukken afkomstig van de notaris en ordners met geheimhouderstukken in beslag zijn genomen. De rechtbank heeft het aldus aangevoerde kennelijk ontoereikend geacht voor de gevolgtrekking dat het een verschoningsgerechtigde is die zich met betrekking tot die stukken op zijn verschoningsrecht beroept. Dit oordeel is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Het middel richt zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de klager in zijn beklag, 'voor zover het beklag betrekking heeft op een tijdens de doorzoeking gemaakte foto'.

Gelet op de wetsgeschiedenis bij artikel 125i Sv en in aanmerking genomen dat uit artikel 552o lid 1 onder a Sv volgt dat ter voldoening aan een verzoek om rechtshulp gebruik mag worden gemaakt van de bevoegdheid tot doorzoeking van plaatsen ter inbeslagneming, moet worden aangenomen dat de in laatstgenoemd artikel geregelde bevoegdheid tot doorzoeking ter inbeslagneming impliceert dat ter uitvoering van een rechtshulpverzoek eveneens gebruik mag worden gemaakt van de in artikel 125i Sv bedoelde bevoegdheid tot doorzoeking ter vastlegging van gegevens (vgl. HR 22 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3704, NJ 2016/73). Bij de vastlegging van gegevens moet, nu artikel 125i Sv het bepaalde in artikel 98 Sv van overeenkomstige toepassing verklaart, het verschoningsrecht worden gerespecteerd (vgl. HR 8 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2537, NJ 2017/43).

In het onderhavige geval heeft de klager verzocht om vernietiging van een foto van een brief, zijnde een geheimhouderstuk. Hiertoe heeft de klager aangevoerd dat in zijn woning een brief van een (Duitse) advocaat is gefotografeerd. De rechtbank heeft kennelijk het aldus aangevoerde ontoereikend geacht voor de gevolgtrekking dat het een verschoningsgerechtigde

is die zich met betrekking tot die brief op zijn verschoningsrecht beroept. Dit oordeel is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1070

Zaaknummer: 16/02321

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: M.M.A.J. Goris

Wetsartikelen: 218 Sv, 552a Sv, 552o Sv en 125j Sv